oogen, ofschoon de kogels met helsch geluid om hen heen floten. Zij hadden de kanonnen bereikt en hijgend deden zij hun werk. Toen de terugtocht.

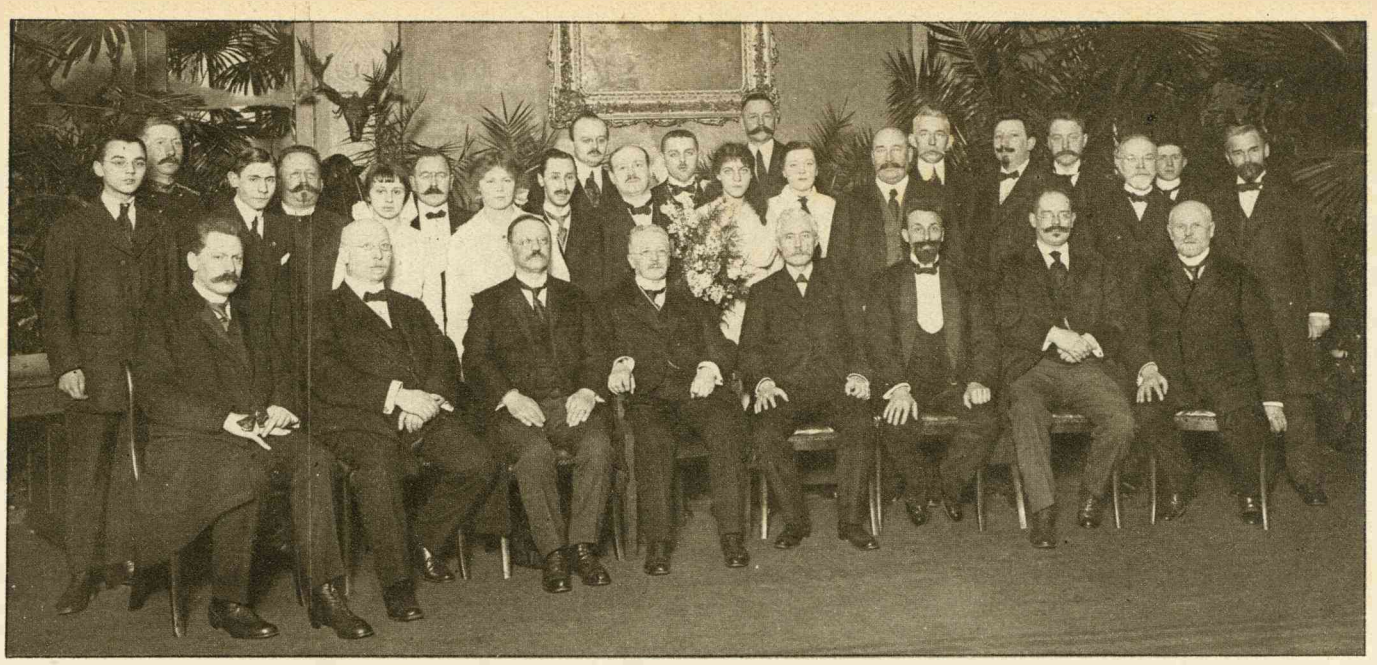
„Ik zal het doen", zei Jean zacht, „ik zal het doen. Ik laat het niemand anders over."

„Ga voor, Jerome", zei hij kort.

„Ja," antwoordde Pierre, den dreigenden toon in de stem niet bemerkend en weer vielen de mannen plat ter aarde en sprongen om hen heen stukken vuur en ijzer. Jean voelde plotseling een stekende pijn in den schouder en onmiddellijk daarop zag hij op zijn linkermouw een klein rood plekje zich afteekenen, dat grooter en grooter werd.

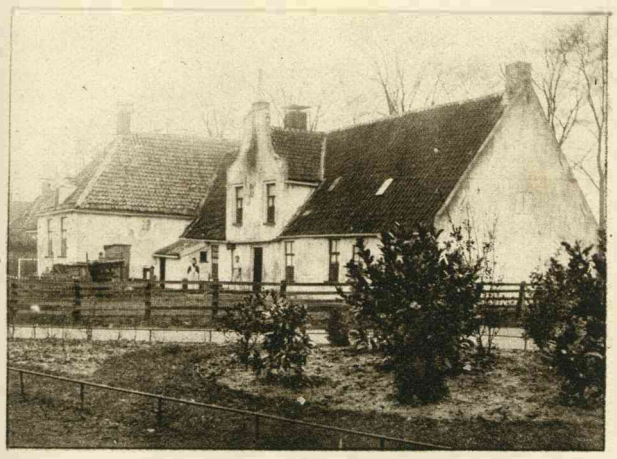
„Nu . . . . . nu schieten!" Hij klemde de lippen opeen en greep met beide handen zijn geweer, richtte zich een weinig op en legde aan op den breeden rug van den jongen Jerome, zooals ook eenmaal diens vader moest aangelegd hebben op Jeans vader. Een weinig links . . . . . daar moest het jonge hart kloppen . . . . . .

Toen, plotseling, een hevige schok en Jean zakte ineen. „Dit is de dood", dacht hij en kermend bleef hij liggen . . . staarde naar de plaats, waar hij de ontzettende pijn gevoelde; aan zijn been, dacht hij. Toen gilde hij, gilde nog meer van ontzetting dan van pijn. Zijn linkerbeen was hem onder de knie afgeschoten . . . . Zwart werd het voor zijn oogen en door dat zwart schoten vurige stralen. Weer opende hij de oogen met een uiterste wilsinspanning en zag in het

HET AFSCHEID VAN Dr. R. A. KOLLEWIJN.

Verleden week had het plechtig afscheid plaats van Dr. R. A. Kollewijn als directeur aan de 4e H.B.S. met 3-jarigen cursus te Amsterdam. Wij brengen hier een foto van den vertrekkenden directeur te midden van leeraars, vrienden en belangstellenden, genomen op de receptie in de Koningszaal van den Dierentuin. (*V.F.B.*)

WAT VERDWIJNEN GAAT. . .

Hierboven een foto van het kommandantshuis der vroegere vesting Delfzijl, dat in Mei a.s. wegens bouwvalligheid zal worden gesloopt, waardoor een der weinige herinneringen aan de forteresse Delfzijl zal verdwijnen.

gelaat van den jongen Jerome, dat over hem was heengebogen.

„Hou je vast, kameraad, zóó, om mijn hals. Voorzichtig maar . . . . voorzichtig . . . . . Zóó komen wij er . . . . . de plicht is gedaan, kameraad . . . ."

„Laat mij liggen . . . Jerome" . . . . zei Jean zacht . . . „laat mij liggen . . . . ik heb je willen . . . ."

„Nooit" zei Jerome, „Nooit" ! Hij zette de sterke tanden op elkaar en kroop met zijn zwaren last door het hooge gras, overal dekking zoekend en zelf hevig bloedend. Zòò bereikten zij weer hun oude stelling.

„De dank en de hulde van Frankrijk, mijn dapperen!" zei een grijsgebaard officier. „Naar achteren, jongens, met allebei, naar de ambulance. 'k Zal je rapporteeren, kameraden!"

* * *

Twee gewonden stegen moeilijk uit den trein. De oudere man liep op een kruk, de jongere miste zijn linkerarm, doch steunde met zijn rechter den oudere. Zij wandelden langzaam den weg naar hun dorpje. De oudste tuurde steeds in de verte en sprak weinig. Een gestalte teekende zich op grooten afstand tegen de heldere lucht af en Pierre Jerome voelde, dat zijn kameraad beefde.

„Heb je 't koud, Vaillan?"

„Neen," antwoordde deze kort. „Daar komt mijn moeder."

„O," zei Pierre. Hij begreep dat het ontroering was, die Jean zoo kort deed antwoorden. Zij naderde, vrouw Vaillan, en ze herkende haar zoon. Zij wuifde en trachtte nog vlugger hem tegemoet te komen op den weg, dien ze lang, heel lang geleden ook was gegaan, een geliefde tegemoet.

Ze waren elkaar genaderd. Geen oogen had ze voor den kameraad, slechts haar zoon zag zij de eerste oogenblikken. Toen viel haar blik op de zwijgende, stille gestalte naast hem en ze schrok.

„Hij!" riep ze . . . . „hij!" . . . . . en de haat vlamde weer op in haar.

„Ja moeder," zei Jean en hij legde zijn arm om haar. „Ja, hij, die mijn leven redde, en het zijne daarvoor willig wou offeren. Kent u iets grootschers?"

En Jean vertelde haar van hun tocht, vertelde alles, verzweeg ook niet het oogenblik waarop hij niets zag dan den breeden rug van Jerome en aanlegde om . . . . de oude schuld te vereffenen. Zij luisterde zwijgend.

„Zie moeder", zei Jean. Hij nam den ledigen mouw van den jongen Jerome en hield dien haar voor. . . . „de schuld is vereffend . . . . ."

Toen deed vrouw Vaillan een schrede naar Jeans strijdmakker, nam zijn hoofd tusschen haar handen en kuste hem op de wangen. Ze schreide.

„Ik dank je, jongen. Ik dank je voor het leven van mijn zoon. Vertel aan je vader, dat ik jou gekust heb en zeg hem, dat de schuld vereffend is. Het was een heel groote en een heel oude schuld . . . . . maar ze is nu vereffend . . . . . volkomen . . . ."

De goud-gebiesde Pet

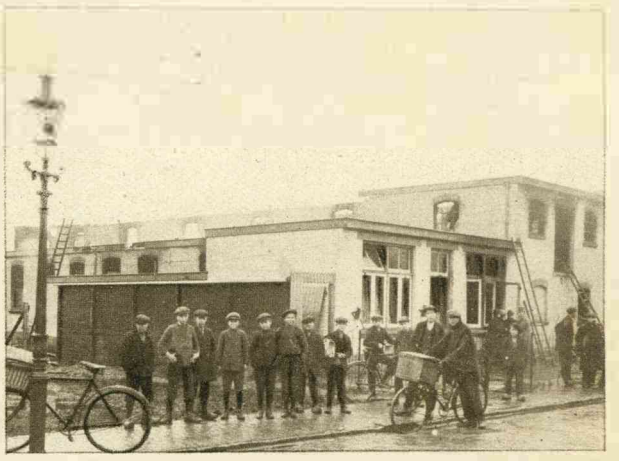
Er zijn menschen, die tot hun dood toe niet weten hoe aardig ze zijn; die op geen stukken na inzien, wat een geschikte eigenschappen ze bezitten om in de wereld vooruit te komen, en door die onwetendheid sukkels gebleven zijn gedurende hun heele leven, — wat jammer is, want als ze maar wat meer zelfkennis hadden bezeten, hadden zij het een heel eind kunnen brengen. Gelukkig dus hij, die vóór hij den strijd om het bestaan gaat meebakkeleien, eens goed het arsenaal van zijn hoedanigheden onderzoekt, en voor zichzelf uitmaakt met welk wapen hij de zegepraal zal probeeren . . . .

Bob was pas achttien jaar, maar hij wist het best, zoo meende hij althans. Hij zou overwinnen in het teeken van zijn aardige gezicht. En het moet erkend worden, hij had een pleizierig voorkomen; hij was van behoorlijke lengte, niet te dun en niet te dik, en zijn gezicht mocht knap en innemend heeten, daarbij een bruinen krullebol en een paar oogen . . . . neemaar, 'n paar oogen, zoo groot en zoo zwart als de rondtes, die de hoofdsteden op een landkaart voorstellen. Die oogen hadden de bewondering van alle meisjes van de H. B. S. jarenlang gaande gehouden, en niet alleen die oogen, maar die heele Bob, zooals hij reilde en zeilde, was een voorwerp van haar bewondering, of verholen liefde, al naar men het noemen wil. Ze verwenden den knaap, en misgunden elkaar zijn groet en zijn glimlach, zijn conversatie en zijn handteekening in haar album. Maar Bob, die in zijn hart eigenlijk wel een goede, kinderlijke jongen was, werd door al die vleierijtjes wel een beetje uit den koers geslagen. Tevèel begon hij aan zijn uiterlijk te denken, vèel te vèel. Er zat geen zier kwaad bij den knaap, maar als het zoo doorging, kon het wel eens verkeerd afloopen met den jeugdigen ijdeltuit.

Wat moest hij eigenlijk wel worden in de wereld? Dat wist hij werkelijk niet, maar het moest iets wezen, waarbij zijn voorkomen op het voordeeligst uitkwam. Hij was pas door zijn eindexamen, en had de H. B. S. verlaten. Met zijn vriend Max passagierde hij nu dagelijks door de stad, en neusde voor dassen-, hoeden- en kleerenwinkels.

In verrukking stonden ook nu weer de twee jongelieden voor de uitstalkast van een hoedenmagazijn.

— Zie je diè, Max? vroeg Bob op begeesterden toon, en wees naar een fraaie sportpet van grijs-en-wit geblokte

HEVIGE BRAND TE ASSEN.

In den nacht van 26 op 27 Januari brandde de groote borstelfabriek van de Gebr. Godschalk te Assen geheel uit. Een groote partij goederen en de geheele inventaris werden een prooi der vlammen. Ongeveer 30 werklieden zijn bij deze ramp betrokken.

stof en van aangrijpend dierbaren vorm. — Ja, die moet je niet weggooien, beaamde Max op bewonderenden toon.

— Dat moet je zeker niet, zei Bob, — je moet d'r koopen, en opzetten, anders niet.

Met liep hij den winkel in.

— Laat mij die pet eens passen, vroeg hij den bediende, die aarzelend optrad, en nu vriendelijk, onderdanig bijna, de pet onder het keurend oog van Bob legde. Deze nam zijn kaasbolletje af, zette de pet op, en liep naar den spiegel, waar hij met welgevallen zich bekeek, en, voor zoolang dat op deze plaats kon, verzonken bleef in den aanblik zijner aangename persoonlijkheid. Max kwam achter hem staan, en keurde mee.

— Iets naar achter, niet zoo op je oogen, adviseerde hij.

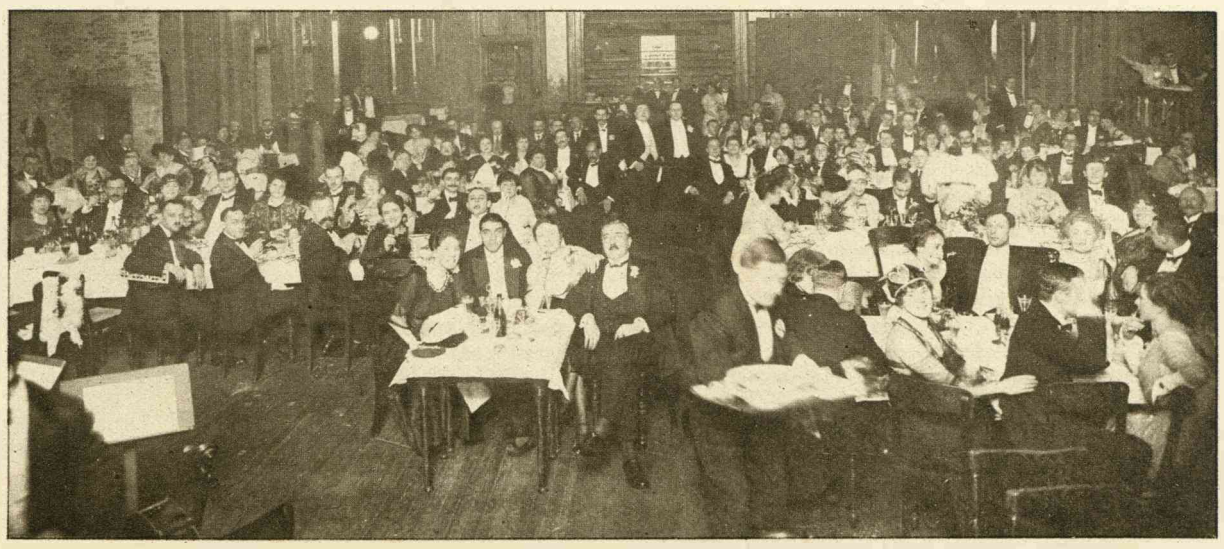
— Zij kleedt u bijzonder goed, mijnheer, viel de bediende vol overtuiging in.

— Ja, dat zal waar zijn, zei Bob fier.

— U zoudt d'r 'n ietsje scheef kunnen zetten, waagde de bediende, en naderde nog dichter, — zoudt u me veroorloven u behulpzaam te zijn?

— Ik veroorloof je met plezier, vrind, zei Bob tegemoetkomend, en de man zette de pet wat zijwaarts, een tikje, gunst, een centimeter hoogstens. Maar dat dèed het 'm.

— Subliem, riep Bob uit, en vroeg toen ook Max'oordeel nog even voor den vorm, maar Max, die een leelijke, geelhuidige jongen met dun piekhaar en zonnesproeten was, zoo een van de soort, die de menschen ook wel „najaarskatten" noemen, bromde iets van „het kan er mee door, maar je hoed

AMSTERDAMSCH KUNSTENAARSFEEST.

Door het weekblad „De Kunst" is een kunstenaarsfeest georganiseerd, dat gehouden is op Vrijdag 28 Januari in de door een commissie van Amsterdamsche schilders versierde zalen van het feestgebouw „Bellevue" aan de Leidschekade te Amsterdam. Het feest had, evenals vorige keeren, weder een buitengewoon succes. (*V.F.B.*)